

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL
BESLAGKAMER

Nr. 147

A.R. 11/3747/A + A.R. 12/4439/A + 12/10579/A

- verzet
- op tegenspraak
- tussenbeslissing + BR

Bijlagen : 3 dagvaardingen
6 beschikkingen art. 747 Ger.W.
31 conclusies

In zake van :

; wonende te

Eiser,
Vertegenwoordigd door Mter
en Mter pleitend ter zitting : Mter
advocaat te
advocaat te

Aangeboden op
Niet te registreren
De Ontvanger

Tegen :

De **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR voor het
grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant**, met kantoren te
3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93

Verweerder,
Vertegenwoordigd door Mter
advocaat te 3000

. . .

Na in beraadneming op 22 januari 2013, spreekt de
Beslagrechter volgende beschikking uit :

Gelet op :

- de inleidende dagvaarding betekend op 17 maart 2011 bij exploit van
plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder van
gerechtsdeurwaarder verblijvende te

- de inleidende dagvaarding betekend op 16 maart 2012 bij exploit van gerechtsdeurwaarder verblijvende te [A.R. 12/4439/A];
- de inleidende dagvaarding betekend op 24 augustus 2012 bij exploit van gerechtsdeurwaarder verblijvende te (A.R. 12/10579/A);
- de tweede syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 6 november 2012, en het bundel met stukken, namens eiser (A.R. 11/3747/A – A.R. 12/4439/A – A.R. 12/10579/A);
- de syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 10 december 2012, en het bundel met stukken, namens verweerder (A.R. 11/3747/A – A.R. 12/4439/A – A.R. 12/10579/A);

Gehoord de raadslieden van partijen in hun pleidooien ter zitting van 9, 15 en 22 januari 2013.

. . .

1. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN EN VAN HET VERWEER

1.1. Bij exploit betekend op 17 maart 2011 dagvaardde de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur voor deze zetel teneinde :

- te bepalen voor recht dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur niet over de rechtmatige titel beschikt om de herstelling van het perceel, eigendom van [] namelijk het perceel gelegen te [] gekadastreerd [] in zijn oorspronkelijke staat te vorderen, en derhalve niet gerechtigd is uit dien hoofde dwangsommen te vorderen;
- dienvolgens elke verdere uitvoeringsdaad alsook de invordering van welkdanige dwangsommen ook te verbieden of minstens op te schorten;
- de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur bovendien te horen veroordelen tot de kosten van het geding, daarin inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 1200 euro.

Deze zaak is gekend onder het AR11/3747/A.

1.2. Bij exploit betekend op 16 maart 2012 dagvaardde de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur voor deze zetel teneinde :

- te zeggen voor recht dat de dwangsommen gevorderd volgens herhaald bevel dd. 20 februari 2012 ingevolge niet-betekening van het arrest van het hof van cassatie dd. 10 september 1996, nietig is, minstens te bepalen voor recht dat de dwangsommen zoals gevorderd in het herhaald bevel dd. 20/02/2012 niet invorderbaar zijn;
- Minstens te bepalen voor recht dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur niet over de rechtmatige titel beschikt om de herstelling van het perceel, eigendom van []

namelijk het perceel gelegen te gekadastraerd in zijn oorspronkelijke staat te vorderen, en derhalve niet gerechtigd is uit dien hoofde dwangsommen te vorderen;

- dienvolgens elke verdere uitvoeringsdaad alsook de invordering van welkdanige dwangsommen ook te verbieden of minstens op te schorten;
- de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur bovendien te horen veroordelen tot de kosten van het geding, daarin inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 1320 euro.

Deze zaak is gekend onder het AR 12/4439/A.

1.3. Bij exploit betekend op 24 augustus 2012 dagvaardde de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur voor deze zetel teneinde :

- te zeggen voor recht dat de dwangsommen gevorderd volgens herhaald bevel dd. 13 augustus 2012 niet verbeurd zijn;
- Minstens te zeggen voor recht dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur niet over de rechtmatige titel beschikt om de herstelling van het perceel, eigendom van namelijk het perceel gelegen te gekadastraerd in zijn oorspronkelijke staat te vorderen, en derhalve niet gerechtigd is uit dien hoofde dwangsommen te vorderen;
- Minstens te zeggen voor recht dat geen enkele dwangsom verbeurd is die betrekking had op de periode voorafgaand aan de betekening van het verwerpingsarrest van het hof van cassatie bij exploit van 20/02/2012;
- te zeggen voor recht dat voor wat de periode vanaf 20 februari 2012 geen nieuwe dwangsommen meer kunnen worden verbeurd krachtens het dwangsomarrest dd. 18 juni 1996;
- dienvolgens aan de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur het verbod op te leggen tot het stellen van elke verdere uitvoeringsdaad, alsook elke invordering van welkdanige dwangsommen ook;
- de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur bovendien te horen veroordelen tot de kosten van het geding, daarin inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 1320 euro.

1.4. legt vervolgens identieke syntheseconclusies neer in de zaken gekend onder AR 11/3747/A, AR 12/4439/A en AR 12/10579/A, en vordert :

- de zaken gekend onder AR 11/3747/A, AR 12/4439/A en AR 12/10579/A samen te voegen;
- de vordering van ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de vordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur tot prejudiciële vraagstelling aan het Benelux Gerechtshof ongegrond te verklaren;
- de door ingestelde verzetten tegen alle in casu aan de orde zijnde bevelen tot betalen ontvankelijk en gegrond te verklaren, en te zeggen dat geen enkele dwangsom verschuldigd is;

2. FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

De belangrijkste feiten en procedurevoorgaanden, relevant voor de beoordeling van huidige zaak en zoals zij uit de procedurestukken en de door partijen neergelegde stukken blijken, kunnen als volgt samengevat worden:

2.1. Bij brief van **2 april 1991** richtte de gemachtigde ambtenaar bij toepassing van artikel 65, par. 1 a van de wet van 29 maart 1962 en latere wetswijzigingen een vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat, en toepassing van een dwangsom van 5000 BEF per dag vertraging in de uitvoering van deze herstelmaatregel, aan de heer Procureur des Konings te Brussel. Deze vordering had betrekking op het oprichten van een nieuw gebouw op oude funderingen, en het kappen van bomen door de heer

Deze vordering werd gemotiveerd door de strijdigheid met de bepalingen van artikel 13 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de oewestolannen, gezien de situering volgens het gewestplan dd. 7 maart 1977 in een natuurgebied.

2.2. werd volgens de bewoordingen van het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996 gedagvaard voor de volgende inbreuken:

"Beschuldigd van: in het gerechtelijk arrondissement Brussel, te tussen 1 juni 1990 en heden, terwijl de delictueuze toestand nog steeds voortduurt;

A. Met overtreding van artikelen 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een nieuw gebouw op oude funderingen opgericht te hebben;

B. Met overtreding van artikelen 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlastelegging a gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde

overgeschreven te eigendom van de beklagde, hivoetheekkantoor op 4 januari 1993, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een nieuw gebouw op oude funderingen opgericht te hebben;"

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van **24 maart 1993** werd op strafrechtelijk gebied veroordeeld wegens stedenbouwkundige inbreuken, en werden de debatten heropend om te oordelen over de herstellvordering.

Op het hoger beroep van _____ en het openbaar ministerie oordeelde het hof van beroep te Brussel bij arrest van **18 Juni 1996** als volgt:

"Veroordeelt, met eenparige stemmen, de beklaagde uit hoofde van de tenlasteleggingen sub A en B heromschreven zoals hierboven aangeduid, verenigd tot een geldboete van 500 frank, met de wettelijke opdecieimen gebracht op 50.000 frank, en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden, Veroordeelt hem bovendien tot betaling van een vergoeding van 1000 frank, Veroordeelt beklaagde bovendien (...) tot een bijdrage van 10 frank bij toepassing van de wet op de opdecieimen gebracht op 2000 frank. Beveelt de beklaagde de plaats in de vorige staat te herstellen binnen de zes maanden vanaf heden; Zegt dat hij een dwangsom van 5000 frank zal verbeuren per dag vertraging in dit herstel; Beveelt voor het geval dat de plaats binnen voormelde termijn niet in de vorige staat wordt hersteld, dat de gemachtigde ambtenaar van ambstwege in de uitvoering ervan zal kunnen voorzien; Veroordeelt de beklaagde in de kosten van beide aanleggen in totaal bedragen de de som van 6.549 frank."

De rechtbank overwoog wat de vordering van de gemachtigde ambtenaar betreft als volgt:

"Overwegende dat deze vordering, zoals ze is omschreven in het voorliggend schrijven van de gemachtigde ambtenaar dd. 2.4.1991 aan de procureur des Konings te Brussel, ontvankelijk is en gegrond; Dat niet blijkt dat de gemachtigde ambtenaar zijn discretionaire bevoegdheid te dezen buiten de wettelijke grenzen ervan uitoefent; dat deze vordering geenszins kennelijk onredelijk is, maar dat ze integendeel is gebaseerd op een stedenbouwkundige beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zoals onder meer blijkt uit de motivering ervan die verrat is in voormelde brief; dat het gevorderde herstel nodig en verantwoord is om de gevolgen van het gepleegde misdrijf te doen verdwijnen; dat de beklaagde niet dienstig voorhoudt dat het ondenkbaar is dat beklaagde verplicht wordt de hoeve tot een ruïne te herschapen nu het gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat alleen betrekking heeft op de in de tenlasteleggingen vermelde uitgevoerde werken en derhalve te dezen afbraak van het wederrechtelijk opgetrokken bouwwerk behelst, en, uiteraard, niet het herstellen van de ruïne die aanwezig was vooraleer de wederrechtelijk uitgevoerde bouwwerken werden aangevat"

Het hof overwoog dat de burgerlijke partij, met name het Vlaamse Gewest vertegenwoordigd door de Vlaamse Executieve, die heeft aangewezen _____ van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, voor wie handelt de directeur van

het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, Stedebouw van Vlaams-Brabant te Leuven, niet verscheen teneinde haar vordering gestand te doen, en veroordeelde de burgerlijke partij in de kosten ervan in beide aanleggen.

2.3. tekende beroep aan bij het hof van cassatie tegen het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996.

Bij arrest van **10 december 1996** werd het cassatieberoep verworpen.

2.4. Bij exploit van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder dd. **20 februari 2002** werd de uitgifte in uitvoerbare vorm van het **arrest van het hof van beroep van 18 juni 1996** betekend aan De uitgifte bevat onder meer de vermelding "*Beroep in cassatie door* en "*Beroep in Cassatie verworpen op 10/12/96*".

Bij brief van 27 februari 2002 stelde de raadsman van dat de constructie gelegen niet bestaat, zodat de afbraak op grond van het arrest van 18 juni 1996 niet kan worden gevorderd.

Bij brief van 6 maart 2002 stelde de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur dat uit het proces-verbaal en het arrest blijkt dat een nieuwe woning werd opgericht op een perceel waar voordien het gebouw gelegen was, met name kadaster thans Beide partijen bleven bij hun standpunt.

dagvaardde de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur bij exploit betekend op 3 april 2002, en voerde aan dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur niet over de vereiste titel beschikt om herstelling van zijn perceel te vorderen en derhalve elke uitvoeringsdaad en invordering van welke dwangsom ook te horen verbieden, met veroordeling tenslotte van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur tot de kosten van het geding.

Bij vonnis op tegenspraak uitgesproken door de beslagkamer van deze rechtbank op 6 september 2002 verzond de beslagrechter de zaak naar de bijzondere rol, teneinde partijen toe te laten standpunt in te nemen over de door de beslagkamer opgeworpen vragen. Bij vonnis op tegenspraak uitgesproken door de beslagkamer van deze rechtbank op **14 februari 2003** verklaarde de beslagrechter de vordering van ontvankelijk maar ongegrond, want voorbarig gelet op de afwezigheid van enige daad van tenuitvoerlegging. De beslagrechter veroordeelde tot betaling van de kosten van het geding, in hoofde van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur begroot op 111,55 euro (rpv) en 55,78 euro (aanvullende rpv). Deze beide vonnissen werden **betekend** aan de bij exploit van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder op **29 juni 2010**.

Bij aangetekende brief van 28 mei 2002 bracht de stedenbouwkundige Inspecteur op de hoogte van het feit dat een wettelijke hypotheek werd ingeschreven op het onroerend goed geleen te en op 6 mei 2002 ten belope van 49.578,70 euro en dit tot waarborging van alle in het kader van een eventuele ambtshalve uitvoering te maken kosten.

2.5. Bij exploit van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder op **16 augustus 2002** werd een eerste **bevel tot betalen** van 22.300,92 euro betekend aan krachtens het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996, voor dwangsommen verbeurd vanaf 20 februari 2002 tot 15 augustus 2002.

dagvaardde de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur voor deze beslagkamer bij exploit betekend op 30 oktober 2002. Zijn vordering in deze zaak strekte ertoe te zeggen voor recht dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur als derde en vreemde partij niet tot tenuitvoerlegging van het arrest dd. 18 juni 1996 kan overgaan, minstens te bepalen dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur niet over de rechtmatige titel beschikt om de herstelling van het perceel. eigendom van namelijk het perceel gelegen te gekadastreerd sectie in zijn oorspronkelijke staat te vorderen, dienvolgens elke verdere uitvoeringsdaad alsook de invordering van welkdanige dwangsom ook te verbieden of minstens op te schorten.

Deze zaak is thans gekend onder het AR 02/12.794/A.

Deze zaak is thans nog hangend voor deze rechtbank.

2.6. Bij exploit van gerechtsdeurwaarder werd op **2 maart 2011** een tweede **bevel tot betaling** ten belope van 23.191,05 euro betekend aan krachtens het vonnis van de beslagrechter van deze rechtbank van 14 februari 2003 (167,33 euro kosten) en krachtens het arrest dd. 18 juni 1996 (dwangsom 181 dagen x 123,95 euro of 22.434,95 euro).

tekende verzet aan tegen dit bevel tot betalen bij exploit betekend op 17 maart 2011, ter inleiding van het geding AR 11/3747/A voor deze zetel.

2.7. Volgens partijen werd bij exploit van gerechtsdeurwaarder van **30 augustus 2011** een bevel tot betaling betekend krachtens het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996 en het vonnis van de beslagrechter van deze rechtbank van 14 februari 2003. Dit bevel werd niet gevoegd bij de bundels van partijen, en maakt niet het voorwerp uit van de verzetsprocedure waarmee deze zetel is gevat.

2.8 Bij exploit van gerechtsdeurwaarder betekend op **20 februari 2012** werd de **ultgifte in uitvoerbare vorm van het arrest van het hof van cassatie van 10 december 1996** betekend aan met **herhaald bevel tot betaling**

van de som van 67.300,90 euro krachtens het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996, het vonnis van de beslagkamer van 6 september 2002, het vonnis van de beslagkamer van 14 februari 2003 en het arrest van het hof van cassatie van 10 december 1996. Krachtens het arrest dd. 18 juni 1996 werden dwangsommen gevorderd voor de periode van 2 september 2010 tot 13 februari 2012 ten belope van 66.023,18 euro, vermeerderd met 162,35 euro gerechtskosten.

Hierbij werd meegedeeld aan _____ dat hij in geval van afbraak de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en het college van burgemeester en schepenen hiervan schriftelijk en per aangetekende brief op de hoogte diende te stellen.

_____ tekende verzet aan tegen dit bevel tot betalen bij exploit betekend op 16 maart 2012, ter inleiding van het geding AR 12/4439/A voor deze zetel.

2.9. Op 13 augustus 2012 betekende gerechtsdeurwaarder een bevel tot betaling van 89.791,49 euro aan krachtens het arrest van het hof van beroep te Brussel, het vonnis van de beslagkamer van 6 september 2002, het vonnis van de beslagkamer van 14 februari 2003 en het arrest van het hof van cassatie van 10 december 1996. Krachtens het arrest dd. 18 juni 1996 werden dwangsommen gevorderd voor de periode van 2 september 2010 tot 10 augustus 2012, ten belope van 87.880,55 euro, vermeerderd met 162,35 euro gerechtskosten.

Bij exploit betekend op 24 augustus 2012 tekende _____ verzet aan tegen dit bevel tot betalen, ter inleiding van het geding AR 12/10579/A.

3. BEOORDELING

A. Samenvoeging

3.1. De zaken gekend onder AR 11/3747/A, AR 12/4439/A en AR 12/10579/A hebben allen betrekking op de tenuitvoerlegging van het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996, en de dwangsommen waartoe _____ werd veroordeeld.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur liet zowel op 2 maart 2011, 20 februari 2012 en 13 augustus 2012 een bevel tot betaling betekenen voor dwangsommen verbeurd vanaf 2 september 2010 krachtens dit arrest van 18 juni 1996, waarbij deze bevelen telkens aanleiding gaven tot een verzetsprocedure uitgaande van _____

De argumentatie van _____ in de verschillende verzetsprocedure is gelijklopend en grotendeels identiek.

Deze vorderingen zijn onderling zo nauw verbonden dat het wenselijk is ze samen te behandelen en te berechten, teneinde oplossingen te vermijden die onverenigbaar kunnen zijn wanneer de zaken

afzonderlijk worden berecht. Het is aangewezen deze drie zaken samen te voegen.

B. Wettigheid van de dwangsom als opgelegd door het hof van beroep bij arrest van 18 juni 1996.

3.2. voert aan dat het hof van beroep ten onrechte ambtshalve een dwangsom heeft opgelegd, zonder dat deze zou zijn gevorderd.

De beslagrechter is slechts bevoegd om uitspraak te doen over de rechtmatigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging, zonder dat hij uitspraak mag doen over de zaak zelf. De beslagrechter mag met name niet ingrijpen in de materieelrechtelijke verhouding tussen de procespartijen, en mag geen afbreuk doen over hetgeen hierover reeds door de bodemrechter is beslist. De beslagrechter is dan ook gebonden door het gezag van gewijsde van het arrest van het hof van beroep van 18 juni 1996, dat inmiddels in kracht van gewijsde is getreden. Het cassatieberoep van werd afgewezen.

Het komt de beslagrechter niet toe de wettigheid van het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996 te toetsen.

Ten overvloede stelt de rechtbank vast dat uit het arrest van 18 juni 1996 en het nieuwe stuk 1 van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur blijkt dat de vordering tot toepassing van een dwangsom wel degelijk deel uitmaakte van de herstelvordering zoals ingesteld door de gemachtigde ambtenaar bij brief van 2 april 1991, gericht aan de procureur des Konings, bij toepassing van artikel 65, par. 1 a van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw. De rechtspraak beveelt bij toepassing van artikel 65 par. 1 a van deze wet het herstel van de plaats in de vorige staat op vordering van de gemachtigde ambtenaar of van het college van burgemeester en schepenen. Het felt dat het Vlaamse Gewest als burgerlijke partij geen vordering stelde en niet werd vertegenwoordigd bij de behandeling van de herstelvordering betekent niet dat geen uitspraak over deze vordering ten gronde kon worden gedaan. De heersende rechtspraak op het ogenblik van de uitspraak van het arrest van het hof van beroep te Brussel nam immers aan dat de vorderende overheid zich geen burgerlijke partij kon stellen voor de strafrechter. De herstelvordering beoogt echter niet de vergoeding van de eigen schade of bestraffing van de dader, maar enkel de naleving van de stedenbouwkundige verplichtingen en het herstel van de goede ruimtelijke ordening die door het stedenbouwmisdrijf is verstoord, en verschilt aldus van de burgerlijke rechtsvordering van het slachtoffer en van de straf die het onenbaar ministerie uitoefent. (zie Cass. 27 maart 2012, rolnr. Zij behoort tot de strafvordering in ruime zin. Als de herstelvordering regelmatig is uitgedrukt, blijft de vordering bestaan gedurende de hele rechtsgang, zonder te hoeven herhaald te worden in geval van verzet of hoger beroep Cass.

14 november 1989 () Arr.Cass. 1989-90, 353; Bull. 1990, 315; Pas. 1990, I, 315.

C. Rechtsopvolging gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur

3.3. In laatste conclusies herneemt niet langer zijn eerder ontwikkeld middel gesteund op een beweerd gebrek aan hoedanigheid in hoofde van de stedenbouwkundige inspecteur tot uitvoering van het arrest van 18 juni 1996.

Er kan immers geen betwisting bestaan over het feit dat de stedenbouwkundige inspecteur de rechtmatige rechtsopvolger is van de gemachtigde ambtenaar. Bij toepassing van artikel 198 van het Decreet Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999 zetten de gewestelijke stedenbouwkundige Inspecteurs, zodra ze benoemd zijn, de herstellvorderingen voort die door de gemachtigde ambtenaren werden ingeleid bij het parket, zoals in casu.

D. Verjaring van de vordering tot tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel

3.4. voert aan dat de rechtsvordering tot tenuitvoerlegging van het arrest van 18 juni 1996, of actio judicati, - en niet de dwangsommen zelf- is verjaard.

De herstelmaatregel is een veroordeling van burgerlijke aard, die conform artikel 99, eerste lid van het Strafwetboek in principe verjaart naar de regels van het burgerlijk recht, te rekenen vanaf de dag waarop zij onherroepelijk is geworden (zie onder meer in die zin Cass. 9 september 2004, www.cass.be).

De vordering tot tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel, met inbegrip van de dwangsommen, is een persoonlijke vordering, zodat het recht om de titel ten uitvoer te leggen bij toepassing van artikel 2262 bis, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek verjaart door verloop van tien jaar. Bij toepassing van de overgangsmatregel vervat in artikel 10 van de wet van 10 juni 1998 tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de verjaringstermijn begint deze nieuwe verjaringstermijn van tien jaar in casu pas te lopen vanaf de datum van inwerkingtreding, met name vanaf 27 juli 1998.

Deze verjaringstermijn kan gestuit of geschorst worden conform artikel 2242 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek.

Overeenkomstig artikel 2244 B.W. vormt een dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling of een beslag, betekend aan hem die men wil beletten de verjaring te verkrijgen, een stuitingsdaad. De loutere betekening van het arrest stuit de verjaring niet.

In casu werd een eerste bevel tot betaling betekend op 16 augustus 2002, met name ruim voor de verjaring werd bereikt. Er bestaat geen betwisting tussen partijen over het feit dat verzet werd aangetekend tegen dit bevel tot betalen, en het geding dat volgt op dit verzet nog steeds hangend is. De stuiting van de verjaring van het arrest van 18 juni 1996 ressorteert gevolg tijdens de hele duur van het geding dat volgt op het verzet dat tijdig tegen het betalingsbevel is ingesteld, totdat over het verzet definitief is beslist (zie in die zin Cass. 8 april

1999, T.B.B.R, 2001, 297; Cass. 7 december 1995, A.C. 1995, 1096; , "Stuiting, schorsing en verlenging van verjaringstermijnen", in I. CLAEYS (ed.), *Verjaring in het privaatrecht. Weet de avond wat de morgen brengt?* , Kluwer, Antwerpen, 109).

Dit bevel tot betaling werd bovendien binnen tien jaar gevolgd door bevelen tot betaling van 2 maart 2011, van 30 augustus 2011, van 20 februari 2012 en 13 augustus 2012.

3.5. De bevelen tot betalen van 2 maart 2011, van 30 augustus 2011, 20 februari 2012 en 13 augustus 2012 hebben niet alleen betrekking op dwangsommen verbeurd krachtens het arrest van 18 juni 1996, maar ook op de gerechtskosten verschuldigd krachtens het vonnis van 14 februari 2003.

Het recht tot tenuitvoerlegging van het vonnis van 14 februari 2003 is evenmin verjaard, gelet op de rechtsgeldige stuiting door opeenvolgende geldige stuitingsdaden binnen de oorspronkelijke tienjarige periode.

E. Verbeurte van de dwangsom

3.6. Het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996, met de vermelding "*Beroep in Cassatie verworpen op 10/12/96*" werd betekend aan op 20 februari 2002. Pas op 20 februari 2012 werd ook het cassatiearrest van 10 december 1996 betekend aan

Het bevel tot betalen van 2 maart 2011 en het bevel tot betalen van 20 februari 2012 hebben betrekking op dwangsommen die volgens de gewestelijke stedenbouwkundige Inspecteur werden verbeurd in de periode voorafgaand aan de betekening van het hof van cassatie van 10 december 1996 bij exploit van 20 februari 2012.

voert aan dat geen dwangsommen kunnen worden verbeurd voor 20 februari 2012, datum van betekening van het hof van cassatie. De rechtbank treedt dit standpunt bij, onder verwijzing naar de arresten van het arrest van het hof van cassatie van 28 maart 2003, www.cass.be, Cass. 6 mei 2005, R.W. 2008-09, 724; Cass. 24 december 2009, www.cass.be nr.

Bij arrest van 12 mei 1997 in de zaak oordeelde het Benelux Gerechtshof als volgt: "

"13. Overwegende dat artikel 1, lid 3 van de Eenvormige Wet bepaalt dat de dwangsom niet kan worden verbeurd vóór de betekening van de uitspraak waarbij zij is vastgesteld;

14. Dat dit lid volgens de Gemeenschappelijke Memorie van Toelichting een nadere voorwaarde inhoudt voor het verschuldigd worden van de dwangsom;

15. Dat deze nadere voorwaarde – zoals de Gemeenschappelijke Toelichting doet uitkomen- moet worden begrepen tegen de achtergrond van de regel dat een dwangsom slechts verschuldigd kan worden indien de hoofdveroordeling waaraan zij is verbonden, niet wordt nagekomen, waarvan- aldus die Toelichting – eerst sprake kan zijn wanneer de hoofdveroordeling uitvoerbaar is geworden, met andere woorden wanneer het vonnis of arrest waarin deze is vevat voor tenuitvoerlegging vatbaar is;

16. Dat vorenbedoelde nadere voorwaarde, altijd nog volgens de Gemeenschappelijke Toelichting, ten doel heeft ter kennis van de schuldenaar te brengen dat de schuldeiser nakoming van de in de rechterlijke uitspraak vervatte hoofdveroordeling verlangt, voor hoedanig verlangen blijkt het vorenstaande rechtens eerst plaats is indien is voldaan aan alle voorwaarden die zijn gesteld aan de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling;

17. dat, mede in verband met het belang dat beide partijen er bij hebben dat ter zake zo min mogelijk onzekerheden bestaan en nadere geschillen zoveel mogelijk worden voorkomen, uit een en ander volgt dat de betekening mede ertoe strekt de veroordeelde te doen blijken dat naar het oordeel van de schuldeiser aan de onder 16 bedoelde eisen voor de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is voldaan;

18. Overwegende dat, indien de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is geschorst wegens het instellen van een rechtsmiddel, als een van de onder 16 bedoelde eisen geldt dat die schorsing is opgeheven, hetgeen bijvoorbeeld kan geschieden doordat, zoals de vraag tot uitgangspunt neemt, de uitspraak waarbij de dwangsom werd opgelegd is bekrachtigd bij een naar aanleiding van het rechtsmiddel in hoger beroep gedane uitspraak;

19. Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat in het in de vraag bedoelde geval de bekrachtigde uitspraak tezamen met de uitspraak in hoger beroep moet worden betekend, alvorens (opnieuw) dwangsommen kunnen worden verbeurd."

Overeenkomstig artikel 1385 bis, derde lid van het Gerechtelijk Wetboek kan de dwangsom niet worden verbeurd voor de betekening van de uitspraak waarin ze is vastgesteld.

Uit de arresten van het Benelux-Gerechtshof in de zaken van 5 juli 1985 en het bovenvermelde arrest blijkt dat de dwangsom niet verbeurt gedurende de tijd dat wegens het instellen van een rechtsmiddel de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is geschorst.

Een dwangsom is pas verschuldigd indien de hoofdveroordeling waaraan zij is verbonden niet wordt nagekomen. Dit vereist dat het

vonnis of arrest waarin de hoofdveroordeling is vervat eerst uitvoerbaar is geworden.

De vereiste van betekening van artikel 1385 bis, derde lid van het Gerechtelijk Wetboek, dat overeenstemt met artikel 1, derde lid van de Eenvormige Wet op de dwangsom, strekt er volgens het Benelux Gerechtshof toe ter kennis te brengen aan de schuldenaar dat de schuldeiser de nakoming van de in de rechterlijke uitspraak vervatte hoofdveroordeling verlangt, wat veronderstelt dat voldaan is aan alle voorwaarden die zijn gesteld aan de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling. Hieruit volgt volgens het Benelux Gerechtshof dat, mede gelet op het belang van beide partijen dat ter zake zo min mogelijk onzekerheden bestaan en geschillen zoveel mogelijk worden voorkomen, de betekening mede ertoe strekt aan de veroordeelde te doen blijken dat naar het oordeel van de schuldeiser aan de eisen voor de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is voldaan.

Overeenkomstig artikel 373 van het Wetboek van Strafvordering is de tenuitvoerlegging van een arrest van het hof van beroep geschorst indien er een cassatieberoep is. Hieruit volgt dat in strafzaken, indien een cassatieberoep is ingesteld tegen een arrest van het hof van beroep dat een dwangsom oplegt, zoals in casu, de dwangsom pas kan worden verbeurd nadat ook het arrest dat het cassatieberoep verwerpt werd betekend aan de schuldenaar.

De vermelding op het betekeningsexploot van 20 februari 2002 dat het ingestelde cassatieberoep was verworpen, noch de verwijzing in het bevel tot betalen naar het verworpen cassatieberoep, kan deze verplichte betekening vervangen. Onder "betekening" wordt de afgifte van een afschrift van een akte bij gerechtsdeurwaardersexploot verstaan, zodat een betekening die enkel een verwijzing naar een rechtelijke beslissing omvat niet kan volstaan (zie in deze zin eveneens Cass. 24 december 2009, nr. _____ en conclusie advocaat-generaal _____ Enkel de daadwerkelijke betekening van het arrest van het hof van cassatie voldoet.

De dwangsommen kunnen bijgevolg slechts worden verbeurd vanaf de betekening van het arrest van het hof van cassatie op 20 februari 2012, nadat eerder reeds het arrest van het hof van beroep was betekend.

Deze oplossing blijkt voldoende duidelijk uit het arrest van het Benelux-Gerechtshof, en de overwegingen die eraan ten grondslag liggen, zodat er geen reden is om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof.

Hoewel het arrest van het Benelux Gerechtshof werd gewezen in het bijzondere geval van een na een eerdere schorsing hernomen tenuitvoerlegging, blijkt het Hof geen overwegingen te hebben gewijd aan de bijzonderheden van dit geval. De uitspraak van het hof is van toepassing op elk geval waarbij de gedwongen tenuitvoerlegging is geschorst, en deze schorsing vervolgens werd opgeheven, zonder dat wordt vereist dat de tenuitvoerlegging reeds een aanvang had genomen voor deze schorsing. In al deze gevallen is het immers

raadzaam dat de bekrachtigde uitspraak tesamen met de uitspraak waarbij zij wordt bekrachtigd moet worden betekend, teneinde de veroordeelde te doen blijken dat naar het oordeel van de schuldeiser aan de vereisten voor gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is voldaan, met het oog op het vermijden van onzekerheden en nadere geschillen.

Ook in het geval voorgelegd aan het Benelux Gerechtshof werd de betekening vereist van het arrest van het hof van beroep, hoewel het de schuldenaar was die hoger beroep had ingesteld tegen het vonnis waarbij de dwangsom werd vastgesteld, zodat hij niet kon beweren onwetend te zijn van het resultaat van de procedure. Het Benelux Gerechtshof eiste echter dat tot betekening van dit arrest werd overgegaan.

3.7. Het arrest van het hof van cassatie werd betekend op 20 februari 2012.

betwist de geldigheid van het exploit van betekening dd. 20 februari 2012, nu de aangetekende brief waarmee het afschrift van het exploit van betekening hem werd verzonden slechts werd verstuurd op 22 februari 2012.

Artikel 38 § 1 van het Gerechtelijk Wetboek voorziet in de verzending van een aangetekende brief waarbij de datum en het uur van de aanbidding en de mogelijkheid voor de geadresseerde om een afschrift van het exploit af te halen bij het kantoor van de gerechtsdeurwaarder worden vermeld. De betekening zelf bestaat uit het neerleggen van een afschrift van het exploit door de gerechtsdeurwaarder op de woon- en verblijfplaats van de bestemming van een afschrift van het exploit. De betekening heeft aldus reeds plaats en heeft gevolgen vanaf dit ogenblik, zelfs wanneer een onregelmatigheid zou plaatsvinden bij het verzenden van de aangetekende brief (zie in die zin onder meer Brussel 21 oktober 1999, *A.J.T.* 1999-00, 7819). Deze verzending is slechts een loutere voorzorgsmaatregel die niet de gevolgen heeft van een betekening, en is niet voorgeschreven op straffe van nietigheid. Geen proceshandeling kan worden nietigverklaard wanneer de wet de nietigheid ervan niet uitdrukkelijk heeft bevolen (artikel 860 Gerechtelijk Wetboek). Er is geen reden tot nietigverklaring van de betekening van 20 februari 2012.

Aangezien niet betwist een afschrift van het exploit te hebben ontvangen, is er geen reden om een nieuwe verzending te bevelen.

3.8. Het bevel tot betalen van 2 maart 2011 en het bevel tot betalen van 20 februari 2012 zijn onrechtmatig in de mate betaling wordt gevorderd van dwangsommen krachtens het arrest dd. 18 juni 1996 respectievelijk voor de periode vanaf 2 september 2010 gedurende 181 dagen, en vanaf 2 september 2010 tot 13 februari 2012.

Het bevel tot betalen van 13 augustus 2012 is onrechtmatig in de mate betaling wordt gevorderd van dwangsommen krachtens het arrest dd. 18 juni 1996 voor de periode van 2 september 2010 tot 20 februari

2012. De dwangsommen zijn slechts verbeurd vanaf de betekening van het arrest van het hof van cassatie op 20 februari 2012.

F. Rechtsmisbruik – redelijke termijn

3.9. verwijt de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur rechtsmisbruik daar waar hij op heden nog aandringt op uitvoering, hoewel, naar het standpunt van de ruimtelijke ordening niet zou zijn aangetast.

Het hof van beroep besloot tot het bewezen zijn van de tenlastelegging in hoofde van en oordeelde dat het gevorderde herstel nodig en verantwoord was om de gevolgen van het gepleegde misdrijf te doen verdwijnen.

Het komt de beslagrechter niet toe de rechtmatigheid, regelmatigheid of opportuniteit van deze herstelmaatregel te toetsen.

De tenuitvoerlegging door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van deze uitvoerbare titel, met eerbiediging van de wettelijke bepalingen terzake, kan in principe geen rechtsmisbruik uitmaken.

3.10. Het enkele feit dat het hof van beroep de mogelijkheid voorzag voor de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien, houdt geen verplichting in in zijn hoofde.

De Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur is vrij in de keuze van de middelen van tenuitvoerlegging: ambtshalve herstel op kosten van of het afdwingen van een herstel door door middel van dwangsommen.

3.11. Artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat het recht inhoud van eenieder op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn, strekt zich uit tot het recht op een tijdige uitvoering van een definitieve veroordelende rechterlijke beslissing. Een eventuele overschrijding van het redelijke termijn houdt echter niet in dat het recht van de overheid op uitvoering vervalt (zie in die zin Cass. 30 januari 2009, www.cass.be).

kon niet onwetend zijn van de wil van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur om tot uitvoering van het arrest over te gaan. Zo werd een eerste bevel tot betaling reeds betekend op 16 augustus 2002. Er is geen schending van de redelijke termijn.

was op de hoogte van de inhoud van de tegen hem uitgesproken veroordeling. Het komt in de eerste plaats aan hem toe om de door de rechter opgelegde maatregel uit te voeren. Het stilzitten van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur tussen 2002 en 2011 kon nooit enige gerechtvaardigde verwachting wekken

bij _____ dat de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur niet tot gedwongen tenuitvoerlegging zou overgaan.

Daarenboven werd _____ in verschillende bevelen tot betalen herinnerd aan de mogelijkheid tot vrijwillige uitvoering.

Er is geen sprake van rechtsmisbruik.

G. Uitvoerbaarheid van het vonnis

3.12. _____ voert aan dat het vonnis niet uitvoerbaar is, doordat niet duidelijk zou zijn wat van hem wordt verwacht door een "herstel in de vorige staat", en doordat in het arrest van het hof van beroep van 18 juni 1996 foute kadastrale gegevens worden vermeld.

De middelen die _____ thans aanwendt over de onduidelijkheid van het gevorderde herstel in natura werden reeds aangevoerd in de procedure voor het hof van beroep, en werden in het arrest op heldere en ondubbelzinnige wijze beantwoord.

De draagwijdte van het arrest is duidelijk.

Het hof overwoog: "*dat de beklagde niet dienstig voorhoudt dat het ondenkbaar is dat beklagde verplicht wordt de hoeve tot een ruïne te herschape[n] nu het gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat alleen betrekking heeft op de in de tenlasteleggingen vermelde uitgevoerde werken en derhalve te dezen afbraak van het wederrechtelijk opgetrokken bouwwerk behelst, en, uiteraard, niet het herstellen van de ruïne die aanwezig was vooraleer de wederrechtelijk uitgevoerde bouwwerken werden aangevat*".

Het gevorderde herstel heeft enkel betrekking op de in de tenlasteleggingen vermelde uitgevoerde werken, met name het oprichten van een nieuw gebouw op oude funderingen.

3.13. Het hof van beroep veroordeelde _____ bij arrest van 18 juni 1996 wegens een inbreuk op een onroerend goed gelegen te _____ sectie _____ daar waar de woning van _____ zou gelegen zijn

De gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur voert aan dat uit het strafdossier blijkt dat de verwijzing naar _____ een materiële vergissing uitmaakt, die ondergeschikt is aan het werkelijk voorwerp van de tenlastelegging, zoals die zou blijken uit het strafdossier en de opeenvolgende kadastrale plannen. De veroordeling zou in werkelijkheid betrekking hebben op het goed gelegen te _____

De beslagrechter is gerechtigd zulvere verschrijvingen of rekenfouten recht te zetten wanneer de oplossing hiervoor in de tekst van de titel zelf kan worden gevonden. Een dergelijke situatie doet zich hier niet voor, nu het arrest van het hof geen enkele verdere verwijzing naar het

adres of de kadastrale gegevens van het onroerend goed waaraan wederrechtelijke verbouwingen werden uitgevoerd bevat.

Het komt de beslagrechter niet toe om op basis van het strafdossier tot interpretatie of verbetering van het arrest van het hof van beroep over te gaan. Deze bevoegdheid komt enkel de bodemrechter toe.

Op basis van de voorgelegde stukken komt het verweer van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur, die aanvoert dat het onroerend goed gelegen te _____ zich identificeert met de woning gelegen zijn _____ en het om een loutere materiële vergissing zou gaan, ernstig voor.

De woning thans gekend op het adres _____ zou zijn opgericht op de funderingen van de vroegere woning _____ Het bouwdelict zou hebben plaatsgevonden op het kadastraal perceel _____ zoals zou blijken uit het proces-verbaal (stuk 16), waarbij echter door een materiële vergissing in het arrest de _____ zou zijn gelezen als een _____ en de cijfers _____ zouden zijn verhaspeld tot _____

Uit de door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur bijgevoegde kadastrale plannen blijkt prima facie dat het perceel _____ (grond, oud kadasterplan) en _____ (voormalige woning op oud kadasterplan), overeenstemt met het perceel _____ waarop de nieuwe woning een eigen kadasternummer _____ heeft.

_____ blijkt zich voor de strafrechter te hebben verweerd alsof het om zijn woning zou gaan.

Het is in die omstandigheden aangewezen de tenuitvoerlegging voorlopig op te schorten, zolang de bodemrechter zich niet heeft uitgesproken over deze betwisting.

OM DEZE REDENEN,

Gelet op de artikelen 4, 37, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsprekende op tegenspraak;

Voegt de zaken gekend onder het A.R. 11/3747/A, A.R. 12/4439/A en A.R. 12/10579/A samen.

Zegt voor recht dat er geen reden is om de voorgestelde prejudiciële vragen te richten aan het Benelux Gerechtshof.

Zegt voor recht dat de dwangsommen gevorderd volgens bevel tot betaling dd. 2 maart 2011 en bevel tot betalen dd. 20 februari 2012 niet verbeurd zijn.

Zegt voor recht dat de dwangsommen gevorderd volgens bevel tot betaling van 13 augustus 2012 niet verbeurd zijn voor de periode tot 20 februari 2012;

Schort de tenuitvoerlegging van het arrest van het hof van beroep te Brussel van 18 juni 1996 voorlopig op tot de bodemrechter het geschil over de identificatie van het onroerend goed heeft beslecht.

Verzendt de zaak voor het overige naar de bijzondere rol.

Houdt de beslissing over de kosten aan.

Aldus uitgesproken ter openbare terechtzitting van de beslagkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op 24 april 2013,

waar aanwezig waren en zitting namen :
beslagrechter,
griffier.